

ARMOSSA KASVAMINEN

Väinö Hotti

”Vahvistu siis, poikani, siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa” (2. Tim.2:1).

”Koska te siis, rakkaani, tämän jo edeltäpäin tiedätte, niin olkaa varuillanne, ettette rietasten eksymyksen mukaansa tempaamina lankeaisi pois omalta lujalta pohjaltanne, ja **kasvakaakaan meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa**” (2. Piet.3:17,18).

Elämä ja kasvu

Elämä ja kasvu kuuluvat yhteen. Ei ole kasvua ilman elämää ja päinvastoin. Kasvu on elämän merkki ja elämä merkitsee kasvua.

Tie kotiin

”Isän silmä, sä hellin valvo, Isän rakkaus, johda, vie, Koti taivahan kaukaa siintää, **Kotipolku on armon tie**” (HLV 297:2).

Armassa elämisen alku

Ihmisen alkutila ei ole armo. Hän on luonnostaan ”armon ulkopuolella”. Armotilaan pääseminen tapahtuu **vanhurskauttamisen ja uudestisyntymisen kautta**:

”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa” (Joh.3:3).

Ennen uudestisyntymistä ihminen ei voi kasvaa armossa. Tätä ennen hän voi tosin kunnostautua ”itsensä armahtamisessa”.

Pettää itsensä

On surkeaa, jos ihminen pyrkii kasvamaan kristillisyydessä vaikkei ole uudestisyntynyt; hän pettää tällöin itsensä – ja ehkä toisetkin:

”Herätyskristillisyyden on aina kasvatuskristillisyyttäkin ja päinvastoin. Mutta mistä on kotoisin sellainen kasvatuskristillisyyden, jossa kukaan ei herää, ei kukaan tee parannusta eikä kukaan synny uudestaan. Siinä taidetaan kasvattaa syntymättömiä” (Niilo Tuomenoksa).

Uudestisyntyminen – tietoinen tapahtuma

Nyt joku kysyy, mitä on uusi syntyminen ja mistä ihminen voi tietää olevansa uudestisyntynyt. Vastaus: sille, joka on todella uudestisyntynyt, ei ole vaikeaa tietää, että hän on todella uudestisyntynyt. Luther tiesi päivän ja hetken, milloin hän oli uudestisyntynyt. Mutta sille, joka ei ole uudestisyntynyt, on mahdotonta tietää, onko hän uudestisyntynyt. Suruton ihminen ei tiedä mitään uudestisyntymisestä. Sillä, joka on aikansa ollut herännyt ja on seissyt ahtaan portin takana, ei ole kokemusta uudestisyntymisestä. Joka on tuntenut armonmerkin, ei voi sanoa varmuudella, onko hän uudestisyntynyt vai ei, sellainen ei tiedä mitään enempää kuin on todellisuudessa kokenut. Ensimmäiset armonmerkit ovat kuitenkin pettäneet monen luulemaan niitä todisteiksi uudestisyntymisestä. Opetuslapset eivät uudestisyntyneet pääsiäispäivänä, vaikka he saivat Vapahtajan ylösnousemisen takia kokea taivaallisen ilon esimakua, sillä vielä jälkeensä maailma oli heillä mielessä ja messiaanisen valtakunnan maallinen ihannuus heräsi taas heidän

sydämissään, kuin he kysyivät: **Herra, täälläkö ajalla sinä rakennat Israelille valtakunnan.** Vasta helluntaipäivän jälkeen heidät irrotettiin maailmasta

(Laestadius, Hulluinhuonelainen, § 1556).

Uudestisyntyminen – ei sama kuin tunnekokemukset

Totisen armoituksen suhteen on otettava huomioon, ettei joitakin ohimeneviä armontunteita saa pitää todisteina laupeudesta, sillä moni on kuvitellut läpikäyneensä uudestisyntymisen, kun hän puoliheränneenä ja unen pöpperössä on saanut tuntea joitakin ohimeneviä armontunteita, jotka vastaavat kolmen opetuslapsen kokemuksia Taaborin vuorella. Niin kuin sanottu, se oli **armonmerkki**, mutta se ei ollut **uudestisyntymisen armoa**, eikä se toinenkaan ollut armonmerkki, minkä he saivat kokea, nimittäin hengellinen ilo, jonka he saivat tuntea Vapahtajan ylönousemuksesta. Voimme olettaa, että elävän uskon kipinä syttyi sen katselemisesta, mutta vielä he eivät olleet uudestisyntyneitä. Vielä tarvittiin monta Herran ilmestystä, ennen kuin he voivat ottaa vastaan Pyhän Hengen, vielä pääsiäispäivän ilon jälkeen he olivat kiinni vanhaan ihmiseen napanuoralla, josta puhutaan Hes.16:4. Kuitenkin vanhan ihmisen kipu ja ahdistus (suru ja epätoivo) oli loppunut pääsiäispäivänä, niin että voitiin kysyä, eikö opetuslasten uusisyntyminen sittenkin ollut tapahtunut pääsiäispäivänä, kun elävän uskon kipinä syttyi (**Laestadius, Hulluinhuonelainen, § 1479**).

Kivulias uudestisyntyminen

Jumala varjelkoon meitä siltä ajatukselta, että ihminen omantunnontuskallaan ja sydämen ahdistuksellaan ansaitsisi iankaikkista autuutta. Mutta niin kuin luonnollinen syntyminen ei käy päinsä ilman kipua ja ahdistusta, ei myöskään hengellinen uudestisyntyminen voi tapahtua ilman 10 kipua ja ahdistusta. Ja yhtä vähän kuin lapsen synnyttäjää käsittää, miksi kipu ja ahdistus ovat välttämättömiä ennen luonnollista syntymistä, yhtä vähän kristitty voi käsittää, miksi hengellisen kivun ja ahdistuksen on edellettävä uutta syntymistä. Se on psyykkinen ilmiö, jota järki turhaan pohdiskelee. Meidän on uskottava, että asia todella on näin, mutta syyt siihen emme voi käsittää. Siis: **kun nainen synnyttää, hänellä on kipu.** Huomaa hyvin, lukija: **hänellä on kipu**, mutta hän haluaisi mielellään synnyttää ilman sitä, jos se vain olisi mahdollista. Mutta yksikään lääkäri ei pysty sitä asiaa auttamaan. Lääkäri sanoo vain: sinun on kärsittävä, sinun on kestättävä, sinun on siedettävä, jos haluat päästä vapaaksi, sillä kipu ja ahdistus kuuluvat **luonnon tervehdyttäviin vaikutuksiin.** Oikein, ystäväni! Ole kärsivällinen ja toivo tulevasi Jumalan avulla päästetyksi ja palaa uuden ihmisen keralla, joka muistuttaa isäänsä (**Laestadius, Hulluinhuonelainen, § 1536**).

Halpa armo

Halpa armo muokkaa kristillisen uskon ”joka miehen uskonnoksi”. Helppoheikit kaupitsevat siinä taivaslippuja alennuksella! Siinä ahdas portti mitoitetaan itse kunkin harteille sopivaksi. Kaita tie tehdään kääntymättömällekin helppokulkuseksi. Raamatulliset kriteerit unohdetaan. Golgata jää syrjään:

”Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät” (Matt.7:13,14).

”usko ei ole joka miehen” (2. Tess.3:2).

Oksana Kristus – viinipuussa

Raamatun mukaan Kristus on uskovalle elämän lähde. Yhteys Kristukseen on elintärkeä.

”Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannata hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän” (Joh.15:1,2).

Armo vie Golgatalle

Golgatalla on siunattu Jeesuksen veren ”kolmoisvirta”: 1. Puhdistus. 2. Pyhitys. 3. Yhteys.

”Ja Elisa lähetti hänen luokseen sanansaattajan ja käski sanoa: **”Mene ja peseydy seitsemän kertaa Jordanissa, niin lihasi tulee entisellensä, ja sinä tulet puhtaaksi”** (2. Kun.5:10).

”Joka hylkää Mooseksen lain, sen pitää armotta kahden tai kolmen todistajan todistuksen nojalla kuoleman: kuinka paljo ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, **jossa hänet on pyhitetty**, ja pilkkaa armon Henkeä!” (Hebr.10:28,29).

”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin **meillä on yhteys keskenämme**, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä” (1. Joh.1:7).

Kasvu kahteen suuntaan

”Ja Juudan heimon pelastuneet, jotka ovat jäljelle jääneet, tekevät taas **juurta alaspäin ja hedelmää ylöspäin**” (2. Kun.19:30).

Pyhitys on yhä lisääntyvää synnin ja armon tuntoa!

”Pelkään korkeutta, josta puuttuu syvyys” (Niilo Tuomenoksa).

Pysähtyminen vaarallista

Jos kristityn kasvu pysähtyy, se on kuoleman airut. Pysähtyminen ilmenee usein ”penseytenä, (ei puolesta eikä vastaan) kuten Laodikean seurakunnassa:

”Tästä meillä on paljon sanottavaa, ja sitä on vaikea selittää, koska olette käyneet hitaiksi kuulemaan. Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, **olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä alkeita; te olette tulleet maitoa tarvitseviksi, ei vahvaa ruokaa**” (Hebr.5:11,12).

”Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja **juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa**, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle” (Hebr.12:1.2).

”Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos” (Ilm.3:16).

Lahkolainen ei ole kasvu-uralla

Lahkolainen asustaa leikkilaatikossa. Hän on pieni lapsi, joka tyytyy **elämuskristillisyyteen**. Samalla hän viettää aikaansa hakkaamalla leluilla toisia päähän. Hän rakastaa erilaista **viihdettä**.

”Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin **lihallsille**, niinkuin **pienille lapsille** Kristuksessa. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; olettehan vielä lihallsia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallsia ja vaella ihmisten tavoin?. **Kun toinen sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, ja toinen: ”Minä olen Apolloksen”, ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin? ”** (1. Kor.3:1-4).

Lahkolainen on joutunut armon ulkopuolelle

Galatalaiset olivat joutuneet judaistien ”lahkoonsaan”. Paavali luki heille ”madonluvut”. Paavali asetti galatalaiset vakavan paikan eteen: parannus **tai kadotus**.

”Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä” (Gal.4:19).

”Te olette joutuneet **pois Kristuksesta**, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta” (Gal.5:4).

”Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, **eriseurat, lahkot**, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, **eivät peri Jumalan valtakuntaa**” (Gal.5:19-21).

Oikea kasvupohja – ekklesia

Kun uskova hylkää leikkilaatikon ja pääsee **valtakuntakristityksi**, hän on päässyt oikealle kasvupohjalle. Hän on alkanut kasvaa armossa ja Kristuksen tuntemisessa. Hänestä on tullut Jumalan maailmanlaajuisen perheen jäsen!

”Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin **yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä**” (Ef.1:19-22).

Suomalaisen kristikunnan rakenne

Uskovat painiskelevat tänään vakavasti tämän ongelman kanssa: kumpi on oikeassa, massojen satavuotinen käytäntö vai Jumalan sana? Eihän Jumala ole voinut sallia koko kristikunnan joutuvan harhaan!?

Suomen kristikunta rakentuu lukuisista leikkilaatikoista, joilla on meluavia lapsia. Nämä laatikot keskittyvät elämysten ja viihteen tarjoamiseen omille asiakkailleen. Kaikki nämä laatikot ovat SUOMEN LAHKOT RY:n omistuksessa. Kukin lahko vartioi mustasukkaisesti omaa reviiriään.

Valheellisesti nämä ovat ryhmittyneet myös KRISTITYT YHDESSÄ RY:n nimikkeeseen alle. Ulospäin annetaan erheellinen kuva, että ”yli rajojen” tapahtuva yhteys on raamatullista Joh.17. kristillisyyttä. Sokeudessaan lahkolaiset pitävät omaa ryhmäänsä ”ainoana oikeana” ja raamatullisena ekklesiana. Samalla ne tietysti tuomitsevat muut taivaan ulkopuolelle. Yhteinen ideologia näille leikkilaitikoille on: **”Meidän jengi on oikeassa!”**

Toisaalta valveutuvalle uskovalle karsina-aidat huutavat niin lujaa, ettei hän ole kykenevä ottamaan muuta informaatiota vastaan!

”Ei sillä aina eniten ole, joka suurinta melua pitää. Hälinä lasten kamareista on kaikkein kauimmaksi kuuluvaa” (Niilo Tuomenoksa).

Armo ja synti

”Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?” (Room.6:1,2).

”Armo tekee vaikeaksi elää synnissä” (Niilo Tuomenoksa).

Armon olemus

NIILO TUOMENOKSA (21.5.1893 – 8.12.1967)

”missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi” (Room.5:20).

”Armon evankeliumi ei jätä tuumaakaan matkasta ihmisen omin voimin kuljettavaksi” (Niilo Tuomenoksa).

”Armon evankeliumiin” kuuluu vanhurskauttaminen, pyhitys ja yhteys. Kaikki nämä ansaittiin meille Golgatalla. Ne ovat meille valmiina odottaen ”uskossa omistamista”. Vain epäusko sulkee meidät näiden lahjojen ulkopuolelle.

”Vain kukistuneista on palvelijoiksi. Jumala liittyy armoineen mieluummin siihen, joka ei ole mitään” (Niilo Tuomenoksa).

”Herran tielle lähteneillä on varmuutta, mutta ei itsevarmuutta” (Niilo Tuomenoksa).

”On armoa osata alistuen olla sitä, mitä on. Ei enempää, mutta ei myöskään vähempää” (Niilo Tuomenoksa).

”Suuremmille armoille pyrkivien tulisi muistaa, että monien lahjojen omistajaa lyödään. Suuret menevät kontaten taivaaseen” (Niilo Tuomenoksa).